

СПРАВА «МОРДВАНЮК ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE MORDVANYUK v. UKRAINE)

(заяви № 1199/16)

Стислий виклад рішення від 22 квітня 2021 року

У листопаді 2004 року заявник подав цивільний позов, оскаржуючи дії місцевого Управління Пенсійного фонду України у м. Донецьк щодо обчислення та виплати його пенсії. Кіровський районний суд міста Донецька (далі — суд першої інстанції) та Апеляційний суд Донецької області відмовили у задоволенні його позовних вимог. У червні 2009 року Вищий адміністративний суд України (далі — ВАСУ) направив справу на новий розгляд до суду першої інстанції.

Суд першої інстанції, пославшись на набрання чинності нової редакції Кодексу адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року, закрити цивільне провадження та запропонував заявнику повторно подати свій позов на підставі цього Кодексу. Заявник повторно звернувся до суду першої інстанції зі своїм позовом.

У червні 2012 року суд задовольнив позовні вимоги заявника. Донецький апеляційний адміністративний суд скасував цю постанову і відмовив у задоволенні позову. У березні 2014 року ВАСУ направив справу на новий розгляд до суду першої інстанції.

Справа заявника була передана до Красноармійського міськрайонного суду Донецької області, але останній не зміг продовжити розгляд справи, оскільки матеріали справи залишилися в будівлі суду у м. Донецьк і згідно з твердженнями сторін були їм недоступні.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція), що тривалість відповідного цивільного провадження була несумісною з вимогою «розумного строку», і у нього не було ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з цим.

Європейський суд вказав, що хоча розгляд справи заявника формально включав два провадження — цивільне та адміністративне — вони стосувалися одного питання і ґрунтувалися на однакових фактах та аргументах. Лише у зв'язку з внесенням змін до законодавства, якими було змінено правила підсудності адміністративних справ, заявник мусив ініціювати друге провадження. Таким чином тривалість обох проваджень слід оцінювати загалом, і це означає, що до постановлення ухвали ВАСУ у березні 2014 року провадження тривало уже протягом дев'яти років і більше двох місяці у трьох інстанціях.

З огляду на всі наявні в Європейського суду документи та з огляду на свою практику з цього питання Європейський суд дійшов висновку, що тривалість провадження у цій справі була надмірною і не відповідала вимозі «розумного строку» та що заявник не мав ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цією скаргю і констатував порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

« 1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що ця скарга свідчить про порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції у зв'язку з надмірною тривалістю цивільного провадження;

3. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 2 300 (дві тисячі триста) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».